

Con thú

dương quốc hải

Tối thợ săn vào đến rừng. Họ chỉ có bốn người, hai thanh niên, hai chú bé và một đàn chó. Vũ khí là hai khẩu súng kíp đã nhồi đầy thuốc súng và những mảnh gang. Trông họ đi đầy khí thế và hứng khởi. Dừng lại bên bờ suối, bốn người vục tay xuống nước rửa mặt và chân tay. Mặt mũi ai nấy đều đỏ bừng vì nắng. Lung áo họ ướt đầm mồ hôi. Đàn chó săn quẩn quít xung quanh, nhảy chồm chồm và rên ư ử vì sung sướng. Những con chó cao, thon, được huấn luyện chu đáo và dày dặn kinh nghiệm sẵn mồi. Nổi bật trong đàn chó là một con chó lai màu xám cao lớn, hai tai luôn dựng lên nghe ngóng. Nó linh hoạt nhất trong bầy chó. Vừa đi nó vừa dí mũi xuống đánh hơi và chốc chốc lại ghếch một chân lên đất. Đó là con chó đầu đàn khôn ngoan nhất.

- Bây giờ đi dọc theo thung lũng này - Nhân, một trong hai chàng trai chỉ tay lên một cánh rừng.

Bốn người cùng đàn chó bắt đầu lên đường, men theo những đất đá lô nhô, luôn luôn bị xô lở rào rào vì chân người và chó đặt lên. Đã nửa buổi sáng, mặt trời gay gắt trên đầu. Nắng nhuộm trắng những vạt rừng lau và de. Những thân cây cao vút, mốc thối nhô lên trên tất cả các tán xanh. Mỗi tiếng động giữa rừng đều vang vọng rất xa, bị các vách đá, vách núi, các tán rừng hùng vĩ nuốt chửng rồi phản âm trở lại, vang vọng nhiều lần. Vô số loài hoa dại không tên, các loại thảo mộc ướt át, đầm nước chìa ra cọ vào chân người lạnh lạnh. Trong bóng râm của các giàn giang, nứa, hàng đàn muỗi đói ào ào bay ra bám theo hơi người. Những con vắt ngóc đầu dậy trên những chiếc lá khô, sải đo gấp gấp bám vào những đôi chân trần. Loài vắt xanh lạng lẽ bò lên, có khi đến tận cổ mới đốt, lúc thấy đau buốt là lúc nó đã no kénh, rơi ra. Những làn gió liên hồi đuổi nhau như sóng trên những vòm lá. Không gian ngào ngạt hương rừng.

- Nghĩa ơi - Nhân gọi - có dấu chân lợn!

Nghĩa và hai chú bé xúm lại chỗ Nhân. Họ nhìn thấy trên nền đất đá ẩm ướt những vết chân lợn hằn sâu móng nhọn. Bốn người lần theo dấu chân, tới một gò đất dốc, dấu chân lợn xoạc dài, còn mới tinh khôi.

- Nó chỉ quanh quẩn đây thôi - Nhân nói - Dấu chân mới lắm. Nghĩa cúi người ước lượng khoảng cách giữa các dấu chân và độ lớn của nó. Anh lẩm bẩm:

- Con này phải ngọt ghết hai tạ!

Cả bốn người dừng lại lau mồ hôi trán. Niềm hưng phấn bắt đầu chiếm lĩnh họ. Cái ngọt ngọt, nóng bức, cái mệt mỏi, rời rạc biến đi. Họ đưa những cặp mắt tinh nhanh, ngời sáng nhìn suốt một vạt rừng âm u và xanh thẫm. Đàn chó đánh hơi được mồi rít lên khe khẽ, hau háu mắt nhìn vào những ông chủ chờ lệnh.

- Bắt đầu - Nhân hạ lệnh.

- Tôi và Nhân đón lõng ở kia - Nghĩa đưa tay chỉ một lũng rộng, phẳng phía bên - còn hai chú em đưa chó vòng lên trên đuối xuống. Bắt đầu!

Hai chú bé cùng đàn chó đi lên. Nhân và Nghĩa đi xuống vòng sang thung lũng họ định đón lõng. Thung lũng này nhận từ ba phía ba sườn núi thoải thoải, xanh rì. Mỗi người chọn lấy một điểm thích hợp, xem xét lại súng đạn kỹ lưỡng rồi nằm chờ.

Một lúc sau, từ trên cao, cách khá xa, tiếng hai chú bé xua chó "Huây! Huây!" bắt đầu nổi lên vang dội. Chim chóc hốt hoảng bay lên nháo nhác. Trong tiếng chó sủa, Nghĩa và Nhân đều nhận thấy thiếu tiếng con Xám. Như vậy là ở hướng nào đó, con Xám, bằng cách riêng của nó đang lặng lẽ lần theo nguồn hơi tìm đến con lợn. Và như vậy vẫn chưa có dấu hiệu phát hiện được con mồi. Nhân và Nghĩa đều lấy thuốc ra hút.

Nghĩa nhìn đắm đắm vào cái lõng nhẵn thín chạy xuống bờ suối tràn đầy hy vọng. Hôm nay, tí nữa thôi, chính Nghĩa sẽ nổ phát súng đầu tiên và chính xác vào con lợn, tuy anh không mấy tin ở tay súng của mình. Trái với Nghĩa, Nhân đã nổ súng là trúng đích. Nhân và Nghĩa chơi với nhau khá thân, không buổi đi săn nào không có cả hai. Con Xám là chó của Nghĩa nhưng nó quý Nhân như chủ. Nghĩa, về đại thể đều thua kém Nhân. Từ lâu rồi Nghĩa không khỏi thâm ghen tị với sự can đảm, thông minh, vô tư, trung thực của Nhân. Bao giờ đi chơi với nhau, ánh sáng của Nghĩa đều bị hào quang của Nhân che khuất. Đường như sự trân trọng của mọi người, ánh mắt thán phục của các em bé và sự ngưỡng mộ của các cô gái đều dành cho Nhân cao hơn. Điều đó ngày càng làm Nghĩa bực bội. Cho đến khi cả hai cùng yêu một cô gái thì mối tình ấy đã thực sự chia cắt họ. Nhân quyết định rút lui, nhường cho bạn. Thế nhưng, éo le thay, vì tình yêu vốn là điều kỳ quặc, cô gái lại nhất mực yêu Nhân và từ chối Nghĩa. Bên ngoài Nghĩa làm ra vẻ hài lòng nhưng thực ra ở sâu trong Nghĩa, một khối hận, một nỗi nhục của lòng tự ái ngày một lớn lên không gột nổi.

Đã bao lần Nghĩa tự thẹn đỏ mặt vì một ý nghĩ xấu xa về bạn. Bao đêm rồi Nghĩa ngủ chập chờn với hy vọng mong manh, có ai đó lay động Nghĩa dậy, báo tin Nhân đã gặp một tai nạn rủi ro - như tai nạn giao thông chẳng hạn; hoặc một cái chết quang vinh của Nhân khi anh lao mình xuống dòng sông cứu người chết đuối. Hay có một lý do nào đó, hầu như huyền hoặc, không thể có được, Nhân phải bỏ nơi này ra đi... Bằng cách nào cũng được Nhân biến khỏi đất này - ít ra là vùng này. Cách nào đó, miễn là không do bàn tay Nghĩa. Nghĩa sẽ khóc than Nhân, đưa Nhân về nơi an nghỉ cuối cùng. Rồi Nghĩa sẽ là ánh sáng duy nhất chói lọi trên bầu trời, sẽ giành trọn vẹn niềm ưu ái của người già, sự thán phục của trẻ thơ và dĩ nhiên - chẳng còn ai cạnh tranh được với Nghĩa chỗ đứng trong trái tim cô gái kia.

Nhưng Nghĩa chỉ nằm mơ hoài công và tự làm khổ mình. Nhân vẫn tươi trẻ, vô tư, vẫn gặt hái những điều mà có lẽ anh không để ý, nhưng Nghĩa rất thèm muốn. Bây giờ Nhân vẫn đấy, nằm phía bên kia Nghĩa, hút thuốc lá thành thói...

Tiếng chó sủa đột nhiên trở nên dữ dội. Tiếng con Xám đinh đạc vang lên. Lát sau, tiếng cả đàn chó tập trung cả vào nơi con Xám. Không nghi ngờ gì nữa, lũ

chó đã đánh hơi thấy con mồi. Hai chú bé cùng xua chó rối rít, gấp gáp:

- Huây! Huây!...

ở trên, con Xám cúi xuống những dấu chân. Nó không đi vòng theo dấu con lợn khôn ngoan đang chạy lắt léo lừa đàn chó, mà nhằm nguồn hơi chạy tắt đón đầu.

Nó lao qua các bụi giang già, rúc qua các sần nứa gần như ép xuống mặt đất. Nó hăng hái và khỏe lên gấp bội. Nguồn hơi đã rất gần, rất rõ. Nó nhún mình nhảy qua một thân cây gỗ mục, sững người lại. Trước mắt nó là một con lợn to lớn đang ngồi trên hai chân sau hướng cái nhìn vào nó. Tới nửa phút, hai con vật cùng lặng đi, bốn mắt nhìn nhau. Con Xám say sưa nghe dòng máu nóng hoang dã của nỗi đam mê chiến trận bùng dậy trong người. Chưa bao giờ nó nhìn thấy một con vật to lớn như vậy. Con lợn cũng dựng hết cả lông gáy và sống lưng. Nó học học tức giận. Hai chiếc nanh dài, to và khỏe chìa ra hai bên hướng về phía trước. Đồi sống trầy trật khó khăn và luôn luôn bị săn đuổi đã cho nó kinh nghiệm. Nó sống được đến lúc này là đã qua biết bao lần thoát hiểm. Nó to lớn nhưng không một chút mỡ thừa. Thân nó thon chắc và nhanh nhẹn lạ lùng. Vào lúc lâm nguy, sức khỏe, sự liều lĩnh và lớp da dày có thể giúp cho nó độ sức với cả hổ và gấu. Nghe tiếng chó sủa, con vật khôn ngoan biết rằng nó lại bị truy đuổi. Nó đã chạy vòng vèo rất xa và tạm nằm yên ở đây. Nó tưởng sẽ thoát như nhiều lần khác nhưng nó đã lầm. Con chó cao lớn màu xám bất ngờ phóng vút qua cây gỗ mục, sững lại trước mặt nó đã chính thức tuyên chiến với nó và báo rằng giờ hiểm nguy của nó đã đến.

Con lợn chồm dậy, học lên những tiếng dữ dội rồi lao vào con chó. Nó cắn hờn cuộc săn đuổi. Nó uất hận vì mạng sống của nó luôn bị đe dọa, giang sơn của nó bị xâm lăng. Con Xám cũng sủa lên ráo riết, nhanh chóng tránh được cú lao kinh hồn của con lợn cú lao mà có thể trâu mộng cũng ngã ngửa ra. Tầm vóc to lớn của con lợn không cho phép nó xoay sở dễ dàng giữa bốn bề cây cối và dây leo. Trong khi đó, mỗi lần tránh được một cú đánh, con Xám lại cắn ngập hàm răng chắc khỏe vào mõng, hai chân sau con lợn, đồng thời tiếp tục sủa vang. Tiếng sủa của con chó đầu đàn như một hiệu lệnh gọi quân. Chỉ lúc sau, cả đàn chó đã tập trung đến và lẫn xả vào con lợn, vừa sủa vừa cắn. Con lợn rùng lông lên, nó xoay như chong chóng, lắc đầu lao về tứ phía. Bụi nứa rung lên rào rào rồi đổ rạp xuống, vỡ toang toác. Hai con chó đã bị thương nhưng cả đàn vẫn lẫn xả vào. Con lợn lắc mình, một con chó bị chiếc nanh của nó xuyên thủng và bị hất bay lên sần nứa. Hăng máu, con lợn chồm tới và chỉ một chớp, ngực con chó rách toang. Nhưng liền đó bóng con Xám dưng mãnh lao vào gáy con lợn. Con lợn vùng mạnh, con Xám bị hất ra xa. Máu từ các vết thương trên người con lợn chảy ra đỏ lôm.

Tiếng hai chú bé gấp gáp rất gần đấy. Trong mọi trường hợp, tiếng nói của con người là nỗi khủng khiếp của muôn loài. Con lợn ngẩng lên nghe ngóng một giây rồi lao xuôi rừng. Những dây rợ cản đường nó đứt tung, thảm cỏ rạp thành một vệt theo đường chạy của con lợn. Cả đàn chó ủa theo.

Nhân và Nghĩa nín thở, đặt tay lên cò súng. Mắt họ mở to căng thẳng. Tiếng động mỗi lúc một gần, bụi nứa trước mặt ngay gần Nghĩa rào lên rồi bóng con lợn to lớn vọt qua, đầu nó đội theo cả một đống dây rợ, bông bong và guộc. Nghĩa ngỡ người đến một giây rồi nổ súng. Phát đạn tóe ra hàng chục mảnh

gang nhưng hụt phía sau. Bên kia, ở cự ly xa hơn và hơi khuất, Nhân cũng đã kịp rẽ nòng theo bóng con lợn và bóp cò. Anh bắn đón đường chạy của con lợn.

- Xuyt... xuyt... xoảng!...

"Nhì sủi" đập xuống, thuốc bắt đầu bén, tích tắc, phát đạn ghém chỉ nhồi hai mảnh chì của Nhân đã bay trúng đích. Một chân sau con lợn bị vỡ toác. Nhưng con vật không biết đau là gì, nó khuyu xuống lại chồm lên ngay. Bằng sức hung hãn cùng đường, nó đè bẹp một bụi cây bên kia suối, lao lên vạt rừng đối diện. Tiếng lớp đóp vạng lên một lúc rồi mất hút. Cả đàn chó vẫn bám theo.

Con lợn dừng lại, giấu mông vào một tảng đá lớn, quay đầu ra. Nó dùng mồm điên cuồng gặm nát căng chân đã gãy. Đàn chó xộc thẳng vào mặt nó một cách bất ngờ. Con lợn chồm dậy, hộc lên và đớp một cái. Con Xám vội nhảy sang một bên tránh đòn nhưng đã muộn. "Rắc", một tiếng khô nhỏ vang lên, con Xám rơi xuống, hai cẳng sau gãy lìa. Nó rút sang một bên nhưng không rời khỏi vòng chiến, vẫn sủa vang cổ vũ cả đàn. Đàn chó bu vào nhưng liên tiếp ba con sau đều bị thương nặng. Con lợn lao bừa vào một lũng nhỏ, chạy đi.

Nhân và Nghĩa cùng hai chú bé vạch rừng, theo dấu máu chạy đến. Bốn con chó run run, miệng rên lên ư ử, mình đầy máu me. Nỗi khiếp sợ và đau đớn hiện lên trong mắt chúng. Nhìn thấy con Xám lết đi khó nhọc, Nhân thốt lên:

- Ô kìa, con Xám!

- Ô!... Ba người còn lại cũng sững sờ. Họ cúi xuống xem xét vết thương của con Xám. Thế là hỏng mất con chó săn hay nhất mà người thợ săn quý gần bằng con mình. Nhân nhăn mặt đau xót:

- Phải diệt bằng được con lợn này. Nó cũng chưa bằng con Xám đâu!

Anh xé áo băng con Xám rồi bế nó trên tay, dẫn đầu tốp thợ săn vạch rừng lần theo vết máu con lợn. Cuộc săn này, dù giết được con lợn, họ vẫn phải trả giá đắt. Một con chó bị chết, ba con khác bị thương. Tiếc nhất là con Xám, con chó khôn ngoan mà một đời thợ săn tìm nuôi được không quá hai lần. Con Xám đưa đôi mắt tràn đầy tình yêu mến nhìn anh. Dường như nó bắn khoản vì không hoàn thành nhiệm vụ. Nó rên lên đau đớn và thỉnh thoảng thè lưỡi liếm vào tay người chủ.

Tới một bờ suối, mọi người dừng lại nghỉ. Dấu máu đọng thành vũng bên bờ suối. Con lợn đã uống nước, như vậy nó sẽ chết nhanh hơn. Trong khi Nhân cẩn thận vơ một nắm lá khô lót ổ cho con Xám thì Nghĩa lần theo một lối đá leo lên bìa rừng.

Nghĩa lặng lẽ, hết sức thận trọng bò ngược một tảng đá xám lớn. Kinh nghiệm đi săn dạy cho anh biết rằng chỉ cần một sơ suất nhỏ, nếu con lợn đang nằm đâu đấy có thể sẽ dẫn đến chết người. Nghĩa khề khàng gạt mấy cành cây trước mặt leo lên một tảng đá rồi trườn xuống bên kia. Anh đi một đoạn nữa, leo lên một mỏm đá thứ hai. Lên đỉnh tảng đá, Nghĩa lấy tay áo lau mồ hôi mặt, nhẹ thở. Trời đã trưa, ánh nắng đang gay gắt. Anh thận trọng vạch lùm lá định bò xuống thì chợt sững lại bàng hoàng.

Trước mặt anh chừng dăm mét, con lợn khe khề thở. Nó dấu phần sau vào

một bụi giang dày, chống hai chân trước lên, nhìn cảnh giác về phía trước. Tầm vóc con lợn nhìn gần làm anh kinh ngạc. Chưa bao giờ anh nhìn thấy một con lợn rừng nào to như thế. Đầu nó nằm gọn trong đường ngắm của anh. Nghĩa từ từ đưa súng lên, ngắm thật cẩn thận vào đầu ở khoảng giữa hai tai. Tay Nghĩa đặt lên cò. Nghĩa nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu nén xúc động. Lần đầu tiên, anh chú không phải Nhân hạ được một con vật to lớn thế này. Lần đầu tiên, anh, chú không phải Nhân được hưởng khoái cảm vô biên của chiến công. Ô, cái thằng Nhân!...

Bỗng nhiên, một ý nghĩ lóe lên trong đầu Nghĩa. Tại sao, tại sao nhỉ? Tại sao Nghĩa không lợi dụng cơ hội duy nhất này để vĩnh viễn gạt Nhân ra bên lề cuộc sống? Hay nếu Nhân có sống cũng sẽ trở thành người tàn phế? Khi đó, Nghĩa chú không phải Nhân sẽ giành được vị trí hàng đầu và cả người con gái kia?

Nghĩa đỏ mặt, bất giác ngó quanh, xấu hổ vì ý nghĩ của mình. Giây lát Nghĩa tự giận mình. Nhưng ngay sau đó trong đầu Nghĩa hiện lên mồn một nỗi đau đốn nhức nhối bấy lâu giày vò mình, hiện lên gương mặt yêu kiều của người con gái đã từ chối anh, lương tâm và nỗi ghen ghét quần nhau dữ dội trong Nghĩa.

Nghĩa ngồi xuống tảng đá, hai tay ôm lấy mặt, mồ hôi túa ra khắp người. Phía trước con lợn là một gò đất dốc, bị che khuất bởi mấy cây giang lòa xòa lá. Tại sao ta không chỉ cho Nhân đi vào đúng đường ấy? Hoặc là lần này hoặc không bao giờ. Hoặc là ta có năng, có tất cả hoặc không có gì và chịu đứng nhìn Nhân có tất cả. Nghĩa thở hổn hển, cổ nghẹn tức. Nghĩa đưa mắt nhìn lên cánh rừng bao la, hàng nghìn năm huyền bí. Rừng vẫn xanh như ngàn xưa và vẫn rì rào. Ồ, ai biết được cơ chứ! Sẽ không ai biết cả...

Nghĩa tụt xuống khỏi mỏm đá. Lòng ghen tức đã chiến thắng lương tâm, cái lương tâm vốn đã rách thủng nhiều nơi của Nghĩa. Nghĩa vượt qua đoạn đường đã lên một cách nhẹ nhàng. Dưới suối, Nhân và hai chú bé vẫn đang ngồi đợi.

- Sao mặt cậu tái đi ghê thế? - Nhân hỏi, hết sức vô tư.

- Mình... mình mệt quá... - Nghĩa gần như thều thào, hoảng sợ nghĩ rằng Nhân đã đọc được suy nghĩ đen tối của mình.

- Thế có thấy gì không?

- Không... Ông thử... thử đi một vòng xem...

- Thế cậu đi những đâu rồi?

- Kia... Nghĩa chỉ tay lên phía bên, nơi Nghĩa chưa đến - Bây giờ ông đi thẳng lên đây xem...

Và Nghĩa chỉ cho Nhân đi thẳng về phía con lợn bị thương. Nhân hăng hái gạt đầu:

- Cứ chờ ở đây nhé - Nhân dặn cả ba và xách súng đi. Không một ai, kể cả Nhân và Nghĩa nhìn thấy con Xám bỗng ngẩng lên nhìn Nhân rồi lặng lẽ lết theo.

Nhân cũng thận trọng dò từng bước một. Anh quan sát kỹ rồi mới tiến lên một

vài bước. Đi được một lúc, linh cảm báo cho anh biết con lợn bị thương chỉ nằm đâu đây. Phía sau Nhân, con Xám cũng kiên nhẫn chịu đau bám theo anh không một tiếng động.

Tới một gò đất khá dốc, Nhân cầm nòng súng, thả cây súng xuôi người, đặt báng lên một hốc đất lấy đà nhún mình leo lên. Anh từ từ nhô đầu lên mấy cành lá giang, đưa mắt nhìn và bỗng giật nảy mình.

Gần như sát đầu anh là mõm con lợn hung hãn đang nện những hơi thở nặng nhọc. Thình thoảng nó đau đớn khe rên lên ư ử và thở phì phì. Con vật sắp chết ấy hãy còn vô cùng khỏe mạnh. Ngay lập tức Nhân hiểu ra rằng mạng sống của anh lúc này hoàn toàn tùy thuộc vào tiếng động mà anh gây ra. Đường như con vật cũng phát hiện ra có tiếng động và nguồn hơi lạ. Nó dừng tai nghe và tọp tọp cái mõm to lớn một cách dữ dằn. Ánh mắt nó gắn lên mấy cây giang lò xo ngay trước mắt. Đằng sau mấy cây giang ấy Nhân đứng chết lạng trong một tư thế khó khăn, chân thấp chân cao, khẩu súng thông bên sườn.

Đã quá muộn để anh nâng súng lên bắn, vì dù anh đưa được khẩu súng lên không một tiếng động, và dù viên đạn bay đi trúng đích, giữa sọ con vật, anh vẫn bị chết vì cái sức chồm lên phóng mình lần cuối cùng của nó. Cũng đã quá muộn để anh tụt lại vì anh không thể đặt chân xuống dưới, từ độ cao ngót một mét phía trên, vào giữa lớp lá khô, các cành cây xung quanh mà không gây tiếng động. Lúc anh đi lên, làm việc ấy đã khó, nhưng lúc trở lại vị trí ban đầu lại còn khó gấp trăm lần. Và lại, anh không còn đủ thời gian làm những việc đó trước khi con vật phát hiện ra mình.

Anh cay đắng nghĩ đến một cái chết không tránh khỏi, một cái chết cụ thể rất gần. Một cái chết thâm thẳm, nhục nhã, phi lý. Thân người anh sẽ giập nát, đầm máu và đất. Nước mắt anh ứa ra, tuyệt vọng. Cái giá phải trả cho cuộc đi săn này không chỉ là con Xám, đàn chó bị thương mà còn là chính mạng sống của anh.

Bỗng nhiên, có gì ướt và nóng đặt lên chân anh. Hơi nghiêng đầu lại, anh nhận ra con Xám. Nó đang cố gắng nghênh đầu liếm chân anh như sẵn sàng nhận nhiệm vụ. Không để phí thời gian, anh ra hiệu cho nó bằng mắt, một mệnh lệnh không lời.

Con chó hiểu ra ngay tình thế nguy khốn của chủ nó. Được huấn luyện chu đáo và trải qua bao lần nguy hiểm, nó biết chủ nó đang giáp mặt với thần chết gần kề. Bằng cái mũi thính nhạy, cặp mắt tinh tường và bằng những điều bí ẩn nào đó mà đôi khi - trong trường hợp này - con người không hiểu được, nó biết con thú chỉ cách nó chưa đầy một mét theo đường vuông góc và không đầy ba mét theo đường dốc. Nó biết nó phải làm gì để cứu chủ. Nó lạng lẽ lết đi cố không để có tiếng động. Nó ráng sức khó nhọc bằng cái sức tàn của nó, hướng về sườn bên kia con lợn, càng xa chủ nó càng hay.

Con thú tiếp tục hít mũi. Nó đã nhận ra mùi lạ của đối phương. Nó căm ghét tất cả những sinh vật nào ở gần, đối với nó đều là thủ phạm gây ra cái đau đớn ghê gớm mà nó đang phải chịu. Nó sôi lên trong một bản năng gào thét trả thù. Nó cào cào chân trước xuống đất, mồm hộc lên. Nó nhồm dậy chuẩn bị chồm về phía cái nguồn hơi đáng nguyên rủa thì bỗng nhiên phía bên có tiếng chó

sủa vang lên phá tan cái tĩnh mịch căng thẳng của rừng. Con vật giật bắn mình, suýt đâm thẳng xuống phía dưới - nơi Nhân đang đứng. Nó khựng ghì người lại, xoay đi một chút, xác định rất nhanh mục tiêu, dùng toàn lực đâm bổ vào nơi phát ra tiếng sủa.

Cái lao khủng khiếp của cơ thể khổng lồ không dưới một trăm tám mươi ki-lô ấy, cùng tất cả sự say máu, cuồng dại, cùng hai răng nanh to khỏe, đôi chân trước mạnh mẽ đã túc khắc xé nát con chó trong tiếng sủa tắt lịm cuối cùng.

Chỉ chờ có thế, con vật vừa tung người lên, Nhân lập tức giương súng bóp cò. Hai viên chì xé toạc đầu con lợn. Nó ngã xuống, lăn theo sườn dốc mấy vòng rồi dừng lại, bị kẹp vào mấy thân cây. Nó còn giãy giụa và hộc hộc được mấy tiếng.

Ném khẩu súng đi, Nhân lao tới ôm lấy cái xác còn nóng hổi và đầm máu của con chó vào lòng. Nước mắt anh tuôn ra đầm đìa. Anh gào lên trong tiếng nấc nghẹn:

- Xám ơi, mày đã cứu tao... Hay tại tao đã giết nhiều thú nên rừng trả thù... Thôi, từ nay tao không đi săn nữa...

... Nghe tiếng nổ, tiếng cành lá rào rào, biết Nhân đã đụng phải con lợn và chắc đã bị con lợn chồm tới húc rồi, Nghĩa kinh hoàng trong nỗi ân hận và sợ hãi. Hai tay Nghĩa vò nhàu mái tóc rồi dấm ngực thùm thụp. Sợ hãi tột độ, Nghĩa vùng chạy cuống cuống mà không biết chạy đi đâu. Nghĩa vấp ngã lại vực dậy và cứ mê muội chạy...
